

MINISTER AKTYWÓW PAŃSTWOWYCH

DGA.II.0210.2.2020

Warszawa, 24 maja 2021 r.

DGA.II.022.1.2021

IK: 591057

Pan
Piotr Patkowski
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 4 maja 2021 r. nr PG7.034.2.2021 dotyczące uwag do *projektu ustawy o zmianie ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego* uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

1. Zwiększenie limitu wydatków z kwoty 7 mld zł do 12 mld zł, wynika z faktu wydłużenia udzielania pomocy publicznej na restrukturyzację sektora górnictwa węgla kamiennego w zakresie kopalń, które zostały przekazane do Spółki Restrukturyzacji Kopalń S.A., zwanej dalej: „SRK S.A.” lub „Spółką”, w latach 2015-2018, jak również w związku z wydłużeniem możliwości przekazywania nowych jednostek do SRK S.A. do końca 2023 r., celem przeprowadzenia ich likwidacji. Katalog realizowanych zadań został zawarty w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o *funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego*, zwanej dalej; „*ustawą*” i obejmuje:
 - 1) zadania wykonywane w trakcie likwidacji kopalń oraz działania polikwidacyjne, w tym zabezpieczenie kopalń sąsiednich przed zagrożeniem wodnym, gazowym oraz pożarowym,
 - 2) naprawianie szkód wywołanych ruchem zakładu górniczego w trakcie i po zakończeniu likwidacji zakładu górniczego, w tym szkód powstałych w wyniku reaktywacji starych zrobów,
 - 3) restrukturyzację zatrudnienia, polegającą na wypłacie świadczenia socjalnego pracownikom korzystającym z urlopu górniczego, urlopu dla pracowników zakładu przeróbki mechanicznej węgla, a także wypłacie jednorazowych odpraw pieniężnych dla pracowników nieposiadających uprawnień do ww. urlopów,
 - 4) wypłatę rent wyrównawczych dla pracowników lub byłych pracowników kopalni postawionej w stan likwidacji przed dniem 1 stycznia 2019 r., wchodzącej w skład SRK S.A.

Wydatkowane dotychczas środki w ramach limitu 7 mld zł nie mają związku z umową społeczną, obecnie zawieraną z górnikami. Przedmiotowa umowa dotyczy likwidacji branży górnictwa węgla kamiennego w latach 2021-2049, natomiast limit wydatków, o którym mowa w ustawie w obecnym brzmieniu odnosi się do finansowania zadań w latach 2015-2023 w kopalniach przekazanych do SRK S.A. w latach 2015-2018. Dodatkowe zapotrzebowanie na środki z budżetu państwa oszacowane w kwocie 535 mln zł będzie przeznaczone na finansowanie tego samego katalogu zadań, co w kopalniach przekazanych do SRK S.A. w latach 2015-2018, ale w nowych jednostkach,

które będą przekazywane do SRK S.A. w II połowie 2021 r. Sugestia Państwa, aby Spółka Restrukturyzacji Kopalń S.A. przejęła w maksymalnie możliwym stopniu finansowanie likwidacji nowych jednostek jest niemożliwe, gdyż SRK S.A. nie posiada własnych środków finansowych w odpowiedniej wysokości. SRK S.A. jest jednoosobową spółką Skarbu Państwa, której, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy, podstawowym przedmiotem działalności jest prowadzenie likwidacji kopalni, zabezpieczenie kopalń sąsiednich przed zagrożeniem wodnym, gazowym oraz pożarowym, w trakcie i po zakończeniu likwidacji kopalni, zagospodarowywanie majątku likwidowanej kopalni, zbędnego majątku przedsiębiorstwa górnictwa, tworzenie nowych miejsc pracy, w szczególności dla pracowników likwidowanej kopalni. SRK S.A. wykonuje te czynności z dotacji budżetowej oraz innych źródeł finansowania. SRK S.A. nie prowadzi działalności gospodarczej, która generowałaby stałe i na tyle wysokie przychody, że mogłaby nimi finansować realizację zadań powierzonych przez Skarb Państwa. Nie ma obecnie podmiotu, który mógłby wyposażyć Spółkę Restrukturyzacji Kopalń S.A. w dodatkowe zasoby finansowe z przeznaczeniem na finansowanie procesu likwidacji sektora górnictwa kamiennego w Polsce poza Skarbem Państwa. W OSR w pkt. 6. *Wpływ na sektor finansów publicznych* zostały wykazane wyłącznie dane dotyczące skutków finansowych dla budżetu od momentu wejścia w życie projektu ustawy i w 2021 r. jest to kwota 535 mln zł. Podana przez Państwa w piśmie kwota 408,5 mln zł dotyczy środków ujętych w ustawie budżetowej na rok 2021 i przeznaczonych na finansowanie zadań już realizowanych przez SRK S.A. tj.

- działań polikwidacyjnych w kopalniach, których likwidację rozpoczęto przed dniem 1 stycznia 2007 r., w tym zabezpieczenie kopalń sąsiednich przed zagrożeniem wodnym, gazowym oraz pożarowym,
- wypłatę rent wyrównawczych dla pracowników lub byłych pracowników kopalni postawionej w stan likwidacji przed dniem 1 stycznia 2019 r., wchodzącej w skład SRK S.A.,
- naprawianie szkód wywołanych ruchem zakładu górnictwa w trakcie likwidacji i po zakończeniu likwidacji zakładu górnictwa, w tym szkód powstałych w wyniku reaktywacji starych zrobów w kopalniach postawionych w stan likwidacji przed dniem 1 stycznia 2019 r., wchodzących w skład SRK S.A.,
- dofinansowanie zadań restrukturyzacyjnych w sektorze górnictwa węgla kamiennego (zadania wykonywane w trakcie likwidacji kopalń oraz wypłata świadczeń socjalnych dla pracowników korzystających z urlopu górnictwa, urlopu dla pracowników zakładu przeróbki mechanicznej węgla) w zakresie kopalń przekazanych do SRK w latach 2015-2018.

W ocenie skutków regulacji do projektu ustawy (OSR) w pkt. 12. *W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane* – zostanie przedstawione rozliczenie środków wydatkowanych w ramach 7 mld zł w latach 2015-2020.

2. W zakresie wyszczególnienia w pkt. 6 OSR części budżetowych, które będą źródłem finansowania zadań w kolejnych latach, uwaga zostanie uwzględniona poprzez wskazanie oprócz części 48 – Gospodarka złożami kopalni, także części 73 – Zakład Ubezpieczeń Społecznych wraz ze stosownymi kwotami.

3. Finansowanie jednorazowych odpraw pieniężnych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) w latach 2015-2018 odbywało się zgodnie z brzmieniem ustawy. Jednak należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 11f ust. 1 ustawy, restrukturyzacja zatrudnienia w likwidowanej kopalni, zakładzie górniczym lub jego oznaczonej części, finansowane są przez przedsiębiorstwo, o którym mowa w art. 8 ust. 1, z dotacji budżetowej. W ust. 2 jest natomiast mowa, że wysokość dotacji, o której mowa w ust. 1, jest pomniejszana o środki pozyskane na ten cel z innych źródeł, w tym ze środków własnych oraz FGŚP. W opinii projektodawcy, podstawowym źródłem finansowania restrukturyzacji zatrudnienia jest więc dotacja z budżetu państwa, a jeżeli jest możliwość pozyskania środków na ten cel z innych źródeł, środki te pomniejszają wysokość dotacji. Minister Rozwoju, Pracy i Technologii, będący dysponentem środków FGŚP, poinformował, że Fundusz nie posiada wolnych środków, które mogłyby zostać przeznaczone na realizację wprowadzanych przedmiotowym projektem regulacji. W tej sytuacji, zgodnie z ustawą, źródłem finansowania restrukturyzacji zatrudnienia jest dotacja budżetowa. Ponownie wskazujemy, że SRK S.A. nie jest w stanie udźwignąć finansowo kosztów jednorazowych odpraw pieniężnych, podobnie jak pozostałych kosztów likwidacji kopalń. Natomiast nie ma większego niebezpieczeństwa, jeśli chodzi o uzyskanie prawa do jednorazowej odprawy pieniężnej przez pracowników, którzy zostaną zatrudnieni po wejściu w życie przedmiotowej ustawy, gdyż zgodnie z zapisami Załącznika nr 1 do Umowy społecznej i opisanego w nim mechanizmu wsparcia w formie dopłat do redukcji zdolności produkcyjnych, jedną z zasad ograniczania kosztów kwalifikowalnych w zakresie wynagrodzeń jest ograniczenie zatrudnienia nowych pracowników do niezbędnych przypadków. Co do zasady zatrudnienie w przedsiębiorstwach, korzystających z pomocy publicznej, będzie utrzymywane na poziomie niezbędnym do realizacji określonego poziomu wydobycia, wynikającego z planów operacyjnych. Skorzystanie przez pracowników ze świadczeń osłonowych będzie możliwe wyłącznie w przypadku, gdy kopalnia zakończy wydobycie i zostanie postawiona w stan likwidacji, bowiem instrumenty te będą skierowane do pracowników tracących pracę, zgodnie z obecnie obowiązującymi zasadami.
4. Odnośnie przedstawienia w projekcie ustawy maksymalnego limitu wydatków, wyrażonego kwotowo na okres 10 lat budżetowych, pragnę zwrócić uwagę, że projektowany zapis jest kontynuacją dotychczasowej praktyki legislacyjnej w tym zakresie, pomimo że jest to niespójne z art. 50 ust. 1a ustawy o finansach publicznych. Po raz pierwszy takie rozwiązanie zostało zastosowane w ustawie z dnia 22 stycznia 2015 r. *o zmianie ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego w latach 2008-2015 oraz niektórych innych ustaw*. Wynika to ze specyfiki planowania i szacowania wydatków w procesie restrukturyzacji, czy też jak obecnie - likwidacji sektora górnictwa węgla kamiennego. Wielokrotnie we wzajemnej korespondencji zwracana była uwaga na złożoność całego procesu, głównie ze względu na warunki geologiczno-górniczne. Fakt ten bardzo utrudnia dokładne szacowanie kosztów, zwłaszcza w perspektywie wieloletniej, gdyż nie można z takim wyprzedzeniem przewidzieć, czy zaplanowane prace będą możliwe do wykonania w ustalonym z góry terminie z uwagi np. na prowadzenie działalności przez kopalnie sąsiednie, zachowanie bezpieczeństwa pracowników zarówno kopalni likwidowanej, jak i czynnej. Inną, obiektywną przesłanką, która może wpływać na realizację zaplanowanych zadań bywają nierozstrzygnięte przetargi na roboty czy to ze względu na wysokość ofert, które znacznie

przekraczają środki przeznaczone przez Spółkę na realizację zadania, czy też odwołania wykonawców do Krajowej Izby Odwoławczej, których przewidzieć nie można, a które wydłużają procedury w czasie i tym samym realizację zadań. To tylko nieliczne przykłady, ale dotychczasowe doświadczenie w prowadzeniu procesów likwidacji wskazuje, że z przyczyn obiektywnych nie jest możliwe na tyle dokładnie zaplanować wydatki w tak długiej perspektywie czasowej, żeby można było w pełni wykorzystać zaplanowane limity. Proponowane w projekcie ustawy rozwiązanie poprzez określenie limitu wydatków w okresie kilkunastu lat jest bardziej korzystne dla realizacji zadań przez SRK S.A., biorąc pod uwagę elastyczność gospodarowania tymi środkami. W przypadku niewykorzystania przez Spółkę pełnego limitu wydatków określonych ustawą w danym roku budżetowym, nie byłoby możliwe wykorzystanie niewykorzystanej części w roku następnym z uwagi na tzw. „roczność” budżetu, a więc środki niejako przepadają. Z kolei, w przypadku gdy zaplanowane wydatki przekroczą limit określony w ustawie, nie będzie możliwa ich pełna realizacja, a tym samym zadania będą musiały być przeniesione do realizacji w następnym roku. Nie jest to wskazane, gdyż przekładanie w czasie zadań do realizacji wydłuża w czasie proces likwidacji i podwyższa jego koszt. Ponadto, w ocenie projektodawcy nie jest uzasadnione wykazywanie wydatków na okres 10 lat z uwagi na to, że środki budżetowe przekazywane do SRK S.A. na finansowanie zadań wynikających z ustawy stanowią dozwoloną pomoc publiczną, udzielaną w ramach programu pomocowego SA.52832(2019/N) zatwierdzonego przez Komisję Europejską na podstawie Decyzji Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa ułatwiającej zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla, która traci moc z dniem 31 grudnia 2027 r. Obecnie trwają prace nad przedłużeniem możliwości udzielania pomocy publicznej dla SRK S.A. do dnia 31 grudnia 2027 r.

5. W kwestii brzmienia art. 8b ust 2a, jak słusznie zostało to zauważone, jest ono przeniesieniem na lata 2021-2023 normy wyrażonej w art. 8b ust. 2. Zarówno wówczas, jak i teraz jest to rozwiązanie preferencyjne dla przedsiębiorstwa górniczego, które przekazuje składniki majątku trwałego do Spółki Restrukturyzacji Kopalń S.A. Jednakże, należy mieć na uwadze, że również teraz Polska Grupa Górnicza S.A. jest podobnie w bardzo trudnej sytuacji finansowej, jak w latach 2015-2017 była Kompania Węglowa S.A., czy Katowicki Holding Węglowy S.A. Dodatkowo, obecnie rozpoczyna się nie tyle proces restrukturyzacji sektora, co jego likwidacji w zakresie węgla kamiennego energetycznego.
6. Tworzenie i wykorzystanie środków z funduszu likwidacji zakładu górniczego regulują przepisy ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. *Prawo geologiczne i górnicze*. Zgodnie z art. 128 przedsiębiorca, który uzyskał koncesję na działalność w zakresie wydobywania kopalni ze złóż, poszukiwania i rozpoznawania złóż węglowodorów oraz wydobywania węglowodorów ze złóż, podziemnego bezzbiornikowego magazynowania substancji, a także podziemnego składowania odpadów, tworzy fundusz likwidacji zakładu górniczego. Przedsiębiorca może utworzyć wspólny fundusz dla więcej niż jednego zakładu górniczego. Środki funduszu gromadzi się na wyodrębnionym rachunku bankowym w postaci środków pieniężnych. Środki funduszu mogą być gromadzone również w postaci bonów skarbowych lub obligacji emitowanych lub gwarantowanych przez Skarb Państwa. Środki funduszu zwiększa się o wpływy z oprocentowania środków pieniężnych, przychody z bonów

skarbowych oraz przychody z obligacji emitowanych lub gwarantowanych przez Skarb Państwa. W przypadku wydobywania kopalin ze złóż metodą robót podziemnych lub otworów wiertniczych – przeznaczają się na fundusz równowartość nie mniej niż 3% odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych zakładu górniczego, ustalanych stosownie do przepisów o podatku dochodowym. Środki funduszu stanowią koszty uzyskania przychodów w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym i mogą być wykorzystane wyłącznie w celu pokrycia kosztów likwidacji zakładu górniczego lub jego oznaczonej części, a także zbędnych ze względów technicznych i technologicznych urządzeń, instalacji, obiektów lub wyrobisk górniczych tego zakładu. Należy zauważyć, że obowiązek pokrycia kosztów likwidacji składników zakładu górniczego ze środków funduszu, dotyczy wyłącznie tych składników, które zgodnie z przepisami prawa geologicznego i górniczego zaliczane są do podstawowych obiektów/urządzeń zakładu górniczego lub obiektów budowlanych tegoż zakładu i w związku z tym objęte są obowiązkiem ujęcia ich w planie ruchu likwidowanego zakładu górniczego (lub jego części), który zatwierdza właściwy organ nadzoru górniczego w drodze decyzji. Stąd też koszty fizycznej likwidacji wyłącznie tej kategorii środków trwałych, nie podlegają zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów (gdyż do kosztów podatkowych zaliczany jest odpis na fundusz, a ich likwidacja winna być zatem finansowana ze środków funduszu). Koszty likwidacji pozostałych składników majątkowych zakładu górniczego - które według przepisów prawa górniczego i geologicznego nie spełniają powyższych kryteriów, tj. nie podlegają ujęciu w planie ruchu likwidowanego zakładu górniczego (lub jego części), gdyż nie są uznawane za podstawowe składniki zakładu górniczego lub obiekty budowlane zakładu górniczego są rozpoznawane jako koszty uzyskania przychodów w dacie ich poniesienia. Rozpoczęcie dokonywania wypłat z funduszu może nastąpić po przedstawieniu przez przedsiębiorcę prowadzącemu rachunek ostatecznej decyzji właściwego organu nadzoru górniczego zatwierdzającej plan ruchu likwidowanego zakładu górniczego lub jego oznaczonej części albo zatwierdzającej plan ruchu zakładu górniczego w części, w jakiej przewiduje on likwidację zbędnych ze względów technicznych i technologicznych urządzeń, instalacji, obiektów lub wyrobisk górniczych tego zakładu. Likwidacja części zakładu górniczego nie zwalnia z obowiązku dokonywania wpłat w zakresie pozostałej części tego zakładu. Likwidacja funduszu następuje po zakończeniu likwidacji zakładu górniczego, za zgodą właściwego organu nadzoru górniczego, wyrażoną, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii właściwego wójta (burmistrza, prezydenta miasta). W sytuacji, gdy przedsiębiorstwo górnicze posiada wspólny fundusz likwidacji, którego środki nie są przypisane bezpośrednio do poszczególnych kopalń lub zakładów górniczych, przy przekazywaniu poszczególnych jednostek nie jest ono w stanie wyodrębnić środków i przekazać ich do SRK, celem wykorzystania w procesie likwidacji. Taka sytuacja wystąpiła tylko raz, w przypadku KWK Kazimierz-Juliusz, która to kopalnia była jedyną w KWK Kazimierz-Juliusz sp. z o.o. Zgodnie z przepisami, obowiązek przeznaczania środków na fundusz powstaje w przypadku wydobywania kopalin ze złóż – od dnia wymagalności opłaty eksploatacyjnej i ustaje z dniem rozpoczęcia likwidacji zakładu górniczego. Założenie jest takie, że zakład górniczy funkcjonuje w okresie, na jaki została udzielona koncesja, a więc w długiej perspektywie czasowej. W sytuacji, gdy do likwidacji zakładu górniczego dochodzi znacznie wcześniej, przedsiębiorstwo nie ma możliwości zgromadzenia odpowiedniej ilości środków, a jeżeli dodatkowo w trakcie funkcjonowania zakładu dokonywało wydatków z funduszu na likwidację jego

oznaczonej części, lub też zbędnych ze względów technicznych i technologicznych urządzeń, instalacji, obiektów lub wyrobisk górniczych tego zakładu, to środki z funduszu nie są wystarczające na finansowanie jego całkowitej i ostatecznej likwidacji. Biorąc powyższe pod uwagę, w sytuacji, w jakiej jest SRK S.A., fundusz likwidacji jest dodatkowym, a nie głównym źródłem finansowania likwidacji kopalni.

7. Odnosząc się do uwag dotyczących wprowadzonych do projektu ustawy przepisów w zakresie zwolnienia z opodatkowania jednorazowej odprawy pieniężnej, oprócz argumentów zawartych w uzasadnieniu, występują dwie dodatkowe przesłanki, przemawiające za proponowanym rozwiązaniem, a mianowicie:

a) wypłaty jednorazowych odpraw pieniężnych, zgodnie z projektem ustawy, będą finansowane z budżetu państwa. W związku z tym z jednej strony budżet państwa sfinansuje kwotę brutto odprawy poprzez przekazanie środków do Spółki Restrukturyzacji Kopalń S.A. w formie dotacji, a z drugiej strony SRK S.A. odprowadzi z tych środków zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych do Urzędu Skarbowego, który z kolei ujmie te środki zgodnie z klasyfikacją budżetową w § 001 jako dochody i odprowadzi do budżetu państwa. Powszechność opodatkowania jest jak najbardziej wskazana, jednak w przypadku finansowania dochodów osób fizycznych z budżetu państwa, w opinii projektodawcy nie znajduje uzasadnienia, gdyż ubruttowienie odpraw generuje większe koszty dla budżetu.

b) w przypadku ubruttowienia kwoty 120.000 zł, w trakcie rozmów ze stroną społeczną przedmiotowa kwestia była poruszana, jednak powstał spór w zakresie zastosowania wysokości stawki podatkowej. W najprostszym przypadku, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2020, poz. 1426 ze zm.) tj. art. 32 ust. 1. - zaliczki, o których mowa w art. 31, za miesiące od stycznia do grudnia, z zastrzeżeniem ust. 1a, wynoszą:

1) za miesiące, w których dochód podatnika uzyskany od początku roku w tym zakładzie pracy nie przekroczył kwoty stanowiącej górną granicę pierwszego przedziału skali - 17% dochodu uzyskanego w danym miesiącu;

2) za miesiąc, w którym dochód podatnika uzyskany od początku roku w tym zakładzie pracy przekroczył kwotę stanowiącą górną granicę pierwszego przedziału skali - 17% od tej części dochodu uzyskanego w tym miesiącu, która nie przekroczyła tej kwoty, i 32% od nadwyżki ponad kwotę stanowiącą górną granicę pierwszego przedziału skali;

3) za miesiące następujące po miesiącu, o którym mowa w pkt 2 - 32% dochodu uzyskanego w danym miesiącu.

Biorąc pod uwagę skalę podatkową i wysokość jednorazowej odprawy pieniężnej, płatnik powinien pobrać zaliczkę zgodnie z pkt. 2, natomiast strona społeczna wnioskowała o zastosowanie stawki 32% w odniesieniu do pełnej kwoty odprawy. Zastosowanie tylko stawki 17% byłoby możliwe przy

uwzględnieniu oświadczenia pracownika, o którym mowa w art. 32 ust. 1a. Należy jednak mieć na względzie roczne rozliczenie podatkowe pracownika, zwłaszcza jeśli będzie rozliczał się wspólnie ze współmałżonkiem. Wówczas w rozliczeniu rocznym może okazać się, że prawidłowa stawka podatku wynosi 17%, zatem został nadpłacony podatek dochodowy za dany rok, a zwrot nadpłaty nastąpi na rachunek podatnika. Nie będzie możliwe ustalenie, czy nadpłaty dokonano w związku z wypłatą jednorazowej odprawy pieniężnej, czy też standardowego wynagrodzenia za pracę, a w przypadku, gdy podatnik zmieni pracodawcę w trakcie roku, nie będzie również możliwe ustalenie w jakim zakresie nadpłata dotyczy dotychczasowego pracodawcy, a w jakim nowego. To może doprowadzić do sytuacji, że de facto pracownik zyska dodatkowe środki. W ocenie projektodawcy, przyznanie jednorazowej odprawy pieniężnej w ustawowo określonej kwocie netto gwarantuje zachowanie zasady równego traktowania wszystkich uprawnionych pracowników przez wypłatę świadczenia każdemu w tej samej wysokości oraz upraszcza samą procedurę jego przyznania i wypłaty. Natomiast przyznawanie odprawy w kwocie brutto i nałożenie obowiązku obliczenia i odprowadzenia od niego zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenia zdrowotne mogłyby stanowić przyczynę nieuzasadnionego zróżnicowania wysokości kwoty netto świadczenia dla różnych pracowników z uwagi na przysługujące ulgi podatkowe oraz uprawnienia np. do wspólnego rozliczania podatku z małżonkiem. Ponadto, w tak długiej perspektywie czasowej nie można wykluczyć ewentualnych zmian w systemie podatkowym i ubruttowanie kwoty jednorazowej odprawy pieniężnej o stawki obowiązujące w 2021 r. może spowodować, że w kolejnych latach, w wyniku wprowadzonych zmian w systemie, pracownicy nie otrzymają ustalonej w Umowie społecznej kwoty 120.000 zł.

Mając na względzie powyższe argumenty, MAP podtrzymuje swoje stanowisko w zakresie zwolnienia jednorazowych odpraw pieniężnych z opodatkowania i proponuje pozostawić w projekcie ustawy przepisy w zaproponowanym brzmieniu.

Z poważaniem
Z upoważnienia Ministra Aktywów Państwowych
Artur Soboń
sekretarz stanu

dokument podpisany elektronicznie
591057.1774098.1479142